

Artikel, der fremfor nogen anden Lurusartikel egner sig fortræffeligt som Beskatningsobject. Det Samme gjælder tildeels om Spirituosa, men ved denne Artikel frembyder der sig, efter som Tilstanden er i Diebliffet ved Productionen her i Danmark, specielle Vanskeligheder; saadanne frembyde sig ikke med Hensyn til en Afgift paa Tobaken, hvilken Artikel derfor maa kunne belægges med en ganske anderledes klæffelig Afgift end den nuværende, hvilket vel maatte kunne faae en betydelig Indflydelse paa Størrelsen af det Skattebeløb, der i det Hele kræves. Jeg troer saaledes, at der er mange forffjellige Betragtninger, som gjøre det vanskeligt at komme til et bestemt Resultat i Diebliffet om, hvilket Beløb der skal fradrages den personlige Indtægt. Naar vi see hen til andre Lande, er dette Beløb høist forffjelligt. Ved en af de allernyeste Skatter, som man paa lagde i Nordamerika under den sidste Krig, den almindelige Indkomststat til Unionen, fritog man et Beløb, der omtrent svarer til 1800 Rd. Danff, hvilket jo var meget liberalt. Ganske vist ere Forholdene i Nordamerika og Forholdene her høist forffjellige, men jeg nævner det ogsaa kun som et Exempel paa Progression, der er frembragt med Hensyn til et saadant bestemt Afdrag fra Indkomsten, og som Noget, der dog selv efter vore Forhold skulde føre til, at man skulde gaae meget videre, end Tilfældet er i Finansministerens Forslag. Hvis man imidlertid vil beskaffe de smaa Indtægter, troer jeg, at man maa gaae frem, — efter de bestemte Erfaringer, som have fra samtlige andre Stater, hvor man har bestæftiget sig med Indkomststat — er det absolut nødvendigt at gaae forffjellige Bete, efter som der er Tale om store eller smaa personlige Indkomster. Det mere udviklede System med fuldstændig Selvangivelse, bestemt Opgivelse af Indkomsterne, der bruges ved de større Indkomster, med nogenlunde velorganiserede Myndigheder, er ikke praktiff overfor de smaa Indtægter. Der maa man gaae en anden Vej, gaae til den Skat, som

udenlands er betegnet som Classesskat, der maa man gaae mere summariff frem, ansætte til Skat mere efter enkelte Classer, efter den hele ydre Stilling, end efter de Enkeltes detailleerede Indkomster. Jeg skal forøvrigt indkomme, at kommer man til Communeskatterne, vil det være absolut nødvendigt der at gaae langt ned overfor den personlige Indtægt; men der er Intet til Ginder for at gaae langt ned, naar man bruger en summariff Fremgangsmaade, tage bestemte Sætter, saaledes som det for Diebliffet bruges i flere af vore Communer — hvor selv hver Tjenestekarl f. Ex. betaler 3 Mk. eller et andet bestemt Beløb —, foruden at man samtidigt behøver at benytte disse Sætter til Statskatten. Naar Tælen er om Fradraget, er jeg enig med de ærede Medlemmer, der have fremsat et Duffe om at bestemme Fradraget ikke blot efter de enkelte Personer, men ogsaa efter Familiens Størrelse. Paa forffjellig Maade forekommer det mig let at vise, at det godt stemmer overeens med, hvad der er det rette Princip, som Noget, der følger saa at sige ganske af sig selv. Man tager bort, hvad der ikke kan siges virkeligt at være skattebart, for at finde det mere Overflødige, ialfald det mindre Nødvendige, men det er en Inconsequent, at det mindre Nødvendige ganske bestemt betegnes uden Hensyn til Familiens Størrelse, Antallet af de Personer, som Familien har. Det er, om jeg saa maa sige, de frie Indtægter, der skulle tages i Betragtning. Man kalder det en Præmie paa Børn; men det Modsatte vilde være en Uretfærdighed mod dem, der have det største Antal Børn, der isorveien have de største Byrder at bære, at de skulle betale større Skat, end der tilkommer dem efter deres virkelige frie Indkomst. Ogsaa er det paa en anden Maade, seet fra et andet Standpunkt, ganske stemmende med det Princip, som man gaar ud fra, at man med Hensyn til Fradraget i de personlige Indkomster skal, for at bruge et Udtryk, der ikke maa misforstaaes, drage Amortisation fra ved de personlige